

[Arnth Jensen.]

bliver det ikke den fond, man har talt om, og som man dengang næsten sidestillede med kommunitetet.

Man kan altså gå den vej at prøve på at indskrænke uddelingen, at begrænse kredsen af tilskudsmottagere — jeg ved ikke, hvordan det skal gøres —, eller man kan gå den vej, den højtærede minister var inde på, at vente med uddelingen. Efter de beføjelser, der gennem lovforslaget gives bestyrelsen, ligger det i bestyrelsens hånd at foretage en afgrænsning af kredsen af tilskudsmottagere. Jeg vil sige allerede nu til den højtærede minister, at jeg finder i og for sig grundtanken i det lovforslag, ministeren har fremsat, tiltalende, og vi kan tiltræde den. Det ligger også i bestyrelsens hånd at afgøre, hvor stor en del af beløbet der skal være tilskud, og hvor stor en del der skal være lån. Vælger man den vej at uddele en del lån, bevarer man muligheden for fondens opretholdelse i fremtiden. Jeg er egentlig nærmest tilhænger af, at de unge, når de skal hjælpes, skal hjælpes så rigeligt, som samfundet kan bære det, men så er der også nogen rimelighed i, at de, hvis de kommer i stillinger, hvor de evner at yde en hjælp til andre ubemidlede, der skal læse, tilbagebetaler den hjælp, der er blevet ydet dem. Det forekommer mig, at dette er en vej, der er at foretrække for den rene tilskudsvej, og jeg er egentlig nærmest tilhænger af, at man såvidt muligt skal bruge lånevejen. Man kan gøre rentebyrden lempelig og først stille kravet om tilbagebetaling, den dag de pågældende er i stand til at betale beløbet tilbage.

Til lovforslagets enkelte paragraffer har jeg ikke meget at bemærke. Jeg har sagt, at jeg finder, at lovforslaget er opbygget på en god måde, bl. a. fordi der er bevægelighed i forslaget, og en sådan bevægelighed bør der være. Dog må jeg indrømme, at der er et punkt, hvor jeg er enig med det ærede medlem hr. Bomholt, nemlig med hensyn til bestyrelsens sammensætning, idet heller ikke jeg er sikker på, at det er rigtigt, at rigsdagen skal med her. For det første vil rigsdagen jo blive holdt à jour med fondens arbejde gennem de aflagte regnskaber, for det andet er jeg slet ikke sikker på — hvad jeg beder undskylde, men jeg tager dog mig selv med —, at rigsdagens medlemmer på dette felt har mere sagkundskab end andre, og for det tredje er jeg ganske sikker på, at netop rigsdagsmændene i bestyrelsen vil få en masse henvendelser og komme ud for et ikke lille pres med hensyn til, hvordan for-

delingen skal foregå. Derfor tror jeg ikke, det er den rigtige vej at gå at foreslå 5 rigsdagsmænd i bestyrelsen. Hvad der skal sættes i stedet for, tør jeg ikke sige, men jeg vil tro, det vil være muligt at finde en bedre sammensætning. Det kunne jo også se ud til, at den højtærede minister har tvivlet noget på, at man selv med de 5 medlemmer fra administrationen og de 5 medlemmer fra rigsdagen havde den tilstrækkelige sagkundskab indenfor bestyrelsen, idet den højtærede minister jo meget snildt, kan man sige, foreslår, at der gives ministeren en bemyndigelse til senere at udvide bestyrelsen med 5 medlemmer. Ministeren siger ikke noget om, hvem han tænker på, og det skal jeg heller ikke kræve af ministeren, men jeg synes i og for sig, at det på en måde er en meget god bestemmelse, at der netop gives adgang til at få dem med, som måske bedst forstår det. Men som før sagt, lovforslaget skal vel i udvalg, og dér kan vi nærmere overveje også dette spørgsmål.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at mit parti tilsiger sin stærkeste støtte til løsningen af den foreliggende opgave, og vi ønsker af vort ganske hjerte, at det, vi her arbejder med, må blive til gavn og hjælp for den dygtige og evnerige ungdom og det på en sådan måde, at den ubemidlede må kunne se lysere på muligheden for at opnå den uddannelse, som han stræber efter.

Rasting: Efter de udførlige bemærkninger, som nu er faldet fra de ærede ordførere for socialdemokratiet og venstre, tror jeg, jeg tør tillade mig at fatte mig i nogen korthed, idet jeg udtaler, at jeg på mit partis vegne kan anbefale den højtærede undervisningsministers fremsatte forslag om denne fond. Vi kunne måske indtil videre kalde den tipsfonden, for det vil den sikkert populært blive kaldt i det lange løb, hvis vi ikke finder noget bedre navn.

Et lovforslag af tildels samme indhold, men dog mere af en rammelovs karakter, blev, som vi ved, fremsat i fjor, og jeg tør uden personligt at ville komme ministeren til undsætning sige, at jeg tror, det var med nogen sorg for ministeren, at det ikke lykkedes at få dette lovforslag ført igennem udvalgsbehandlingen. Jeg var selv formand for udvalget. Vi havde en ubestemt fornemmelse af, at sagen ganske vist hastede, og at der herskede et almindeligt ønske om, at vi gjorde noget for de unge, men på den anden side var man klar over, at det var begrænset og usikkert, hvor meget det drejede sig om, og der var uenighed om forskellige ting, som